

Ako inak strácaš dôveru svojho syna

Nižšie uvádzame pár príčin, ktoré nás rodičov oberajú o dôveru našich detí.

Môžeš sa nad tým zamyslieť a možno uvidíš aj u seba pár dole uvedených príčin...

Neustále príkazy, zákazy, povely, tresty zo strany rodičov

- ❖ *Pre viac detailov pozri predchádzajúcu úlohu.*

Nedostatočná pozornosť a telesný kontakt

- ❖ Obzvlášť ak máme viacero detí, tak sa môže stať, že pozornosť a telesný kontakt dávame jednotlivým deťom v menšom množstve, obzvlášť ak je syn už starší ako ostatné deti. Medzi telesný kontakt a pozornosť patria napríklad objatia, spoločné zaspávanie a spanie, milé a láskavé slovo, pohladenie telesné i slovné, zaujímanie sa o jeho svet a záujmy.

Napätie a hádky medzi rodičmi

- ❖ Deti sú veľmi vnímavé, často vidia hádky a nezhody medzi rodičmi, vzťahujú si to na seba, kumuluje sa v nich napätie. A problém nie je ani tak to, že vidia rodičov sa hádať, ale hlavne to, že nie vždy vidia ako sa rodičia vedú udobriť, ospravedlniť sa, odpustiť si a objasniť sa. Cieľom nie je, aby sme sa ako rodičia nikdy nehádali a mali na všetko rovnaký názor, ale to, aby sme vedeli načúvať druhému, umožnili deťom vidieť konflikt a hlavne to ako ho múdro riešime a ako ho vieme ukončiť vzájomným udobrením sa, ospravedlnením a odpustením.

Neodpovedáme na jeho otázky

- ❖ *Na toto si ešte malý, nemám čas, teraz ma neruš, opýtaj sa otca, neotravuj ma s takými hlúpostami, čo to riešiš za kraviny, to by si ešte nepochopil, zatvor pusu a jedz a iné ..* .to sú často vyjadrenia rodičov v zhone života, práce a povinností na rôzne otázky detí. Čo tak zaviesť jednoduché pravidlo, že ak sa dieťa pýta, tak je aj pripravené na odpoveď v kontexte jeho veku. Ak ich budeme odbíjať, tak sa nás naše deti raz prestanú pýtať.

Zahanbovanie dieťaťa

- ❖ Ak rozprávame vtipné historky o synovi pred inými, dokonca pred cudzími ľuďmi a on je prítomný a počuje to, môže byť pre syna zraňujúce a zahanbujúce, aj keď to často myslíme ako vtip. Ak sa vyjadrujeme o synovi hanlivo ako napríklad *“Ty si nemehlo, všetko stále pokazíš, ty sa správaš ako postihnutý, na teba sa nedá spoľahnúť, skončíš s metlou na ulici, nič nevieš urobiť poriadne, pozri sa na svojho spolužiaka, kamaráta atď.”* Ak sa ale syna predtým opýtame, či je pre neho v poriadku, ak povieme nejaký zážitok, príhodu s ním, syn nám dá jasne najavo, či je to pre neho v poriadku alebo nie. Inak sklopí zrak a začne sa červenieť, aj na jeho tele uvidíš, ako zahanbenie s ním silno hraje.

Nedodržiavanie sľubov

- ❖ Dieťa v princípe verí bezhranične rodičovi a ak zažíva, že rodič nesplní svoje slovo, ak nedodrží to, čo dieťaťu povedal alebo klame a nevysvetlí to, neospravedlní sa, tak dieťa prestáva rodičovi podvedome veriť. Podobne to môže byť, aj keď povieš, že prídeš na vystúpenie do školy, na zápas svojho syna a neobjavíš sa tam.

Klamanie deťom

- ❖ Ak dieťa vníma, že sme smutní, unavení a opýta sa nás, ako sa máme a my, aby sme ukázali, že sme v pohode, tak povieme, nič mi nie je a nasilu sa tvárime, že sme veselí, dieťa vníma, že klameme. Všetci to vieme rozpoznať, kedy je niekto pravdivý a kedy nie, deti nie sú výnimkou. Tiež je dobré nájsť múdre vysvetlenie pre zaužívané vetné spojenia typu: darčeky nosí Ježiško, vypadnutý zub si vzala Zúbková víla a podobne ...

Nevnímanie rozdielnych prístupov k dievčatám a k chlapcom

- ❖ Ak sa pokúšame chlapcov od približne tretieho roku života vychovávať rovnako ako dievčatá a obrátene, zákonite to môže priniesť svoje výsledky a často zranenia na duši chlapca.

Nie si mu vzorom

- ❖ Ak chceš po synovi niečo a ty sama to nerobíš, on to vidí. Ak hovoríš synovi ... prestaň sa hrať s mobilom, sám pusti mobil z ruky; chceš po ňom, aby šiel včas do postele, sám choď včas do postele, chceš po ňom, aby jedol zdravo, sám jedz zdravo, chceš, aby si upratal izbu, sám si uprac svoje miesto, apod. Staň sa mu vzorom v tom, čo po ňom chceš a to sa týka aj zodpovednosti, privilégii a plnenia povinností.

Prekračovanie hraníc

- ❖ Ak nepoznáš svoje hranice a syn ti ich prekračuje alebo ty nepoznáš jeho hranice a prekračuješ ich vedome alebo nevedome, dôvera sa automaticky vytráca.

Neschopnosť prevziať zodpovednosť za svoje správanie a ospravedlniť sa

- ❖ Ak nakričíme na syna, dávame mu x povelov, kritizujeme ho, ublížime mu slovami alebo mu inak krivdíme, alebo to jednoducho preženieme, a nedokážeme za to prevziať zodpovednosť, ospravedlniť sa a napraviť to, strácame automaticky dôveru.

Prezradenie dôverných vecí syna iným ľuďom

- ❖ Hovoríme o našich deťoch pred inými, myslíme si, že je to vtipné, často to môže byť ale zraňujúce, nepýtame sa ich, či je to pre nich v poriadku hovoriť ich príbehy. To vedie k strate dôvery.

Iste by sme mohli nájsť ešte aj iné veci, čo nám berú dôveru našich detí.